

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.

MST. ਸੁਗਨੀ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ '

ਬਨਾਮ '

ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ, -ਜਵਾਬਦਾਰ:

1958 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1045

2 ਸਤੰਬਰ 1966 ਈ

ਪੰਜਾਬ ਆਕੂਪੈਸੀ ਟੈਨੈਟਸ (ਵੈਸਟਿੰਗ ਆਫ ਪ੍ਰੋਪ੍ਰਾਈਟਰੀ ਰਾਈਟਸ) ਐਕਟ, 1952 (1953 ਦਾ VIII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 3—ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ (1887 ਦਾ XVI)—ਸੈਕਸ਼ਨ 9—ਕਬਜ਼ਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ—ਕੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਆਈ.ਪੀ. ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 12 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ—ਕੀ ਮਾਲਕ ਬਣਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ—ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਕਿੱਤਾਕਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ—ਕਬਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ—ਕੀ ਸਫਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ, ਇੱਕ ਕਬਜ਼ੇਦਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ 1934 ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ, ਉਸਦੇ ਵਾਰਸ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੇ ਦੇ ਵਾਰਸ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਨਾ ਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜਜ਼ਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਆਕੂਪੈਸੀ ਟੈਨੈਟਸ (ਵੈਸਟਿੰਗ ਆਫ ਪ੍ਰੋਪ੍ਰਾਈਟਰੀ ਰਾਈਟਸ) ਐਕਟ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜੋ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਏ ਸਨ, ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ।

ਮੰਨਿਆ, ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਫਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈ ਵਿਅਕਤੀ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ੇ ਕਰਕੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਬਣ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਏ ਸਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ 12 ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਵਿਆਜ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸੀਮਤ ਵਿਆਜ ਲਈ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰੇਗਾ ਨਾ ਕਿ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਲਈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 9, ਉਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਲਈ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ ਕੇ ਭਟਨਾਗਰ, ਸੀਨੀਅਰ ਉਪ-ਜੱਜ, ਹਿਸਾਰ, ਮਿਤੀ 16 ਅਗਸਤ, 1958 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਵਧੀਆਂ ਅਪੀਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਹਿਸਾਰ, ਮਿਤੀ 21 ਅਗਸਤ, 1957, ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ।

ਕੇ ਸੀ ਨਈਅਰ ਅਤੇ ਸੀ ਐਮ ਨਈਅਰ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਜੀ ਸੀ ਮਿੱਤਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.-ਇੱਕ ਖੇਤਾ ਛਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ 2 ਨਵੰਬਰ, 1934 ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ, ਸੰਪਤ ਅਤੇ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੀਜੇ ਦਰਜੇ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਜਮਾਂਦਾਰ ਸਨ, ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦਾ ਇੰਤਕਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛੱਤਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਖੇਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੰਪਤ ਅਤੇ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59 ਅਧੀਨ ਉਕਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਖੇਤਾ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਪੂਰਵਜ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਜਮਾਂਬੰਦੀਆਂ, ਛਤਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛਤਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। 17 ਜਨਵਰੀ 1941 ਨੂੰ ਉਕਤ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ।

ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਸੰਪਤ ਅਤੇ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਸੰਪਤ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ੁਗਨੀ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੱਥਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ੁਗਨੀ ਅਤੇ ਨੱਥਾ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ੁਗਨੀ ਅਤੇ ਨੱਥਾ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ

ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਆਇਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਗਨੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਉਣੀ, 1953, ਯਾਨੀ ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਗਨੀ ਅਤੇ ਨੱਥਾ ਨੂੰ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਪੰਜਾਬ ਆਕੂਪੈਸੀ ਟੈਨੈਂਟਸ (ਵੈਸਟਿੰਗ ਆਫ ਪ੍ਰੋਪ੍ਰਾਈਟਰੀ ਰਾਈਟਸ) ਐਕਟ, 1952 (1953 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. VIII) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਹੱਕ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੰਤਕਾਲ 27 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਐਲਾਨਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਗਨੀ ਨੇ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਉਣੀ, 1953 ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ 7 ਸਤੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਗਨੀ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। 22 ਫਰਵਰੀ, 1956 ਨੂੰ ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਸ ਕਾਰਨ 23 ਅਗਸਤ, 1956 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਗਨੀ ਦੁਆਰਾ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕਣ ਬਣ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਲਟਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ, ਉਹ 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ VIII ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਕੇ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ ਸੀ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਗਿੱਤ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ; ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਕਿ ਮੁਦਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਤਾਮੁੱਖੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਆਕੂਪੈਸੀ ਟੈਨੈਂਟਸ (ਵੈਸਟਿੰਗ ਆਫ ਪ੍ਰੋਪ੍ਰਾਈਟਰੀ ਰਾਈਟਸ) ਐਕਟ, 1952 (1953 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ VIII) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਲਕੀਅਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਕਿ ਮਾਲੀਆ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮੰਨਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ 'ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ: -

- (1) ਕੀ ਮੁਦਈ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ?
- (2) 1951 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 8 ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ?

- (3) ਕੀ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ?
- (4) ਕੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ?
- (5) ਮਾਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?
- (6) ਕੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ?
- (7) ਕੀ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?
- (8) ਰਾਹਤ.

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ 17 ਜਨਵਰੀ, 1941 ਦੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਨਵਰੀ, 1941 ਤੋਂ ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਰਿਹਾ। ਮੁਦਈ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸੀ। ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ 12 ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 12 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ; ਇਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਨਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਵੀ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਰਤੀ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਅਧੀਨ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ, ਜੋ ਕਿ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਅਤੇ ਇਕਸੁਰੀਕਰਨ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਮਝਦਾ ਰਿਹਾ, 12 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਵਿਵਾਦ ਜੱਜ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ 1941 ਵਿਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰੈਵੇਨਿਊ ਪੇਪਰਾਂ ਵਿਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸਹੀ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ VIII ਵਿੱਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੁਦਈ 4 ਤੋਂ 7 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਿਸਾਰ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਗਨੀ ਅਤੇ ਨਥਾ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੇਤਾ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਾਬਜ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਸਨ। ਉਹ 1953 ਤੱਕ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣੇ ਰਹੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਰੱਖੇ ਹੋਣ, ਉਹ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪੂਰੇ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਸੇ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ

ਉਹ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਿਰਫ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਨਾਲ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਗਨੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਕੇ ਪੂਰੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਲਈ, ਉਹ ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਉਹ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੇ ਜੱਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ਾ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸੀਮਤ ਵਿਆਜ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਲਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਗਨੀ ਅਤੇ ਨੱਥਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਬਜ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਇੰਤਕਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਗਨੀ 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ VIII ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਉਲਟਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਲਟਾ. ਹੋਰ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ, ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੌਜੂਦਾ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਗਨੀ ਨੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਗਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਵਜੋਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੇਤਾ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਨਵੰਬਰ, 1934 ਵਿਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਸੰਪਤ ਅਤੇ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੇਤਾ ਦੇ ਥਰਡ ਡਿਗਰੀ ਕੋਲਟਰਲ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦਾ ਇੰਤਕਾਲ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਛੱਤਰ ਸਿੰਘ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਨੁਸਾਰ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59 ਤਹਿਤ ਇਹ ਜਮਾਂਬੰਦੀਆਂ ਖੇਤਾ ਦੇ ਵਾਰਸ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਰਸ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਧਾਰਾ 59 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ; ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ,

ਸੰਪਤ ਅਤੇ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਛਤਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ। ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਅੰਤ 17 ਜਨਵਰੀ, 1941 ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਮਾਂਬੰਦੀ ਖੇਤ ਦੇ ਵਾਰਸ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਠੇਕੇ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ; ਪਰ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ, ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਰਹਿਣ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਨਵਰੀ, 1941 ਤੱਕ ਚੱਲਿਆ। ਜੇਕਰ ਨਵੰਬਰ, 1934 ਤੋਂ 12 ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਆਖਰਕਾਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਮਲਾ ਅਜੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ।

1941 ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਬਜ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਹੁਣ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਜਨਵਰੀ, 1941 ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਕਤੂਬਰ 1953 ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਜਦੋਂ ਅਸਲ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਦੇ ਵਾਰਸ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਗਭਗ 12 ਸਾਲ ਅਤੇ 9 ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਾਰੇ ਅਰਸੇ ਦੌਰਾਨ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਉਲਟਾ ਕਬਜ਼ਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਆ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਕਸਾਰਤਾ ਖਰਚੇ ਵੀ ਵਸੂਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਰ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪੂਰੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਾਲੀਆ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ 'ਬਵਾਜ਼ਾ ਮਲਕੀਅਤ ਖੁਦ' ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਆਪਣਾ ਸਿਰਲੇਖ). ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਪੂਰੇ ਮਾਲਕੀ ਹੱਕ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਏ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦਮ ਨਾ ਚੁੱਕੇ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਜਮਾਂਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪੂਰੇ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਹੀ ਸੀ।

ਫਿਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਕਿੱਤੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ? ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ 12 ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਵਿਆਜ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸੀਮਤ ਵਿਆਜ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗਾ ਨਾ ਕਿ ਉਕਤ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਹੱਕ ਲਈ। ਅਸਲੀ ਮਾਲਕ [ਦੇਖੋ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਵਰੰਗਮੋਵੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੌਰਿੰਦਰ ਨਾਥ ਮਿੱਤਰਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਅਤੇ ਮਾਊਂਟ ਰਾਮ ਪਿਆਰੀ ਬਨਾਮ ਨਵਾਬ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (2)1। ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਝਗੜੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਲਈ ਸਿਰਫ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਬਜ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਖੋਜ, ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਲਈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ੇ ਕਰਕੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਿਰਫ ਕੁਤਾਹੀ ਕਰਕੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਸਮਾਂ ਹੁਣ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਧਾਰਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇਸ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸੰਸਥਾ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਹਿੱਤ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ 12 ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਵਿਆਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ।

ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਧਾਰਾ 9 ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ, ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। . ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਮਾਂਦਰੂ ਨੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਗਾੜ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦਾਖਲਾ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੇਤਾ ਦੇ ਵਾਰਸ ਅਤੇ ਵਾਰਿਸ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਘਾਟ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9, ਇਸਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੋਵੇਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜ਼ਮਾਨਤਦਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣਨ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਮਾਂਬੰਦੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ਾ ਜਨਵਰੀ, 1941 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ 12 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਜਨਵਰੀ, 1953 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਜਨਵਰੀ, 1953 ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਬਣ ਗਏ। 15 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ, ਪੰਜਾਬ ਆਕੂਪੈਂਸੀ ਟੈਨੈਂਟਸ (ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਵੈਸਟਿੰਗ) ਐਕਟ, 1952'

(1953 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. VIII) ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਹੱਕ, ਜੋ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਨ, ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹੀ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਇੰਤਕਾਲ ਵੀ 27 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਗਨੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ 22 ਫਰਵਰੀ, 1956 ਨੂੰ ਮਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਈ। ਅਗਸਤ, 1956 ਵਿਚ ਉਸਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜ਼ਰੂਰ ਸਫਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਗੱਲ ਮੰਨ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪੰਜਾਬ ਆਕੂਪੈਸੀ ਟੈਨੈਂਟਸ (ਮਾਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ) ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਏ ਸਨ।) ਐਕਟ, 1952 (1953 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ VIII)। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ

Parveen Rani, Translator

ਡਿਸਕਲੇਮਰ (ਬੇਦਾਅਵਾ):—ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।